

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra Dandserinden

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Dandserinden", i Paludan-Müller, Fr.: *Dandserinden*, udg. af Berit Ziegler, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm04-shoot-idm140348532238784/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dandserinden

O, maatte denne Sorg min Skyld udlette!
Saa at min sidste Anger Naade fik;
O, at endnu engang dit ømme Blik
Mit Hjertes tunge Byrde maatte lerte!
Dog være det min Straf, at ogsaa dette
Var lukt for mig da jeg i Døden gik –
Til Kamp jeg iler – hvad er alle Farer?
Jeg veed det vist, mit Minde Du bevarer.

Det var hans sidste Ord – som Lynet spreder
Det hver en Taage fra *Dione* nu;
Alt har hun hørt, sin Skjæbnes hele Gru,
Og om den sidste Trøst hun nu kun beder:
En tro Fortælling af Omstændigheder,
Speil af en Form, som Døden brød itu –
Hvert lille Ord, som Vennen kan erindre,
Hvert Træk af ham, det større som det mindre.

Og bleg og blegere blev hendes Kinder,
Mens lyttende hun sad foruden Ord.
Tidt Haanden ubevidst til Hjertet foer,
Hvor Tankens smerterige Bølge rinder.
Som sidste Lyd, der døende forsvinder
I fjerne Toner fra det fjerne Chor,
Saa dybe Suk fra hendes Hjerter stige,
Der løftes, og der synker naar de vige.

Men hun er ene nu – og Uro driver
Som Furien nu hendes Fod omkring;
Og Huset snart for snevert hende bliver,
Og rundt hun flyver gennem Havens Ring.
Hun hører Intet, sandser ingen Ting,
Fornemmer Tornen ei, som hende river –
Da standser hun, med eet hun stille staaer.
Lig Storm mod hendes Bryst en Tanke slaer.